

نک لپخند

گاهی اوقات دلم برای یک تکه آسمان تنگ می‌شود و بعضی وقت‌ها، دلم لک می‌زند برای نسیمی که از سمت و سوی او بوزد خلی و قته‌های غروب دلم می‌گیرد، و تشنۀ یک جرمه خورشید می‌شوم، شما چطور؟

وقتی دلتان برای آسمان تنگ می‌شود و هوای نسیمی از سمت و سوی او بی قرار می‌شود؛ یا وقتی از غربی غمگین دلگیر می‌شود، چه می‌کنید؟ من که می‌روم بالای یام دلم و یک تکه آسمان قرض می‌گیرم و آن را تماشا می‌کنم همانجا نسیمی می‌وزد که می‌گویند؟ فرصت‌های الهی است که باید آن را بدست آوریم، و من خودم را در معرض آن قرار می‌دهم.

وقتی از به خون نشستن خورشید، دلم می‌گیرد، اورایه دلم دعوت می‌کنم تا میهمان همیشگی وجودم باشد. دستی به سروصوت خون آسود می‌کشم، خورشید که به دلم می‌آید همه جانم بر از نور می‌شود، آب و هوا وجودم افتادی می‌شود. آن موقع تپش قلم رنگی از لیختن دارد من به آسمان نسیم و خورشید معتقدم - شما چطور؟

دردام فسوس

واگویه‌هایش غریب می‌نمود، اما مسیری از مباحثت که در دوران تحصیل برایم ایهام برانگزید بودند، تا زمانی که شکفتند و در ذهن معنای تازه‌ای یافتد. دیگر تب سخن گفتن نداشت. وقتی لبان خشکیده‌اش را مرتبط کردم، باز همت کلمات دیگری را چیزی بیان کرد: «بسرا! کاش در این دم آخر حداقل به تکه چوب خشکیده‌ای باور داشتم تا می‌توانستم بر آن نکیه کنم و امید داشته باشم اما افسوس که...» دیگر نمی‌توانست صحبت کند. قطرات ریز عرق بر سرو صورتش نمایان بود و چشمانش به حالت بیهوشی کامل فرو رفته بود. نگاهش به پایین بود، نمی‌دانم از جھل یا از افسوس سالیان از دست رفته، ولی هر که بود، و هر چه بود من از او مذهبش تر بودم. من رفتم اما نمی‌دانستم به کجا و با خود نجوا می‌کرد: «علی اعمل صالحًا فيما تركت كلّا إنها كلمة».

بعد از ظهر یکی از روزهای سرد پاییزی بود و پیاده‌روها بر از آدمهایی که با می‌تفاقوی از کنار هم می‌گذشتند تند بادی که ساعت پیش وزیدن گرفته بود در میان شاخصارهای نیمه عربان درختان می‌بیچد و سر تن برگ‌های زرد و نارنجی راه می‌جست.

همه عابران در میان شال‌ها و با پالتوهای ضخیمی پنهان بودند، تا شاید اینچین از سوز و سرمای شدید آن روز در امان باشند؛ همه عابران می‌گذر...

مرد میانسالی که با هجوم پاد، موهایش زولیده و درهم می‌نمود، دل گرفته‌تر از آسمان به آرامی از کنار درختان لب جسوی و فارغ از هیاهوی اطراف، رو به مقصده نامعلوم درگذر بود.

بر ساحل چشماش همنوا با ابرهای تیره آسمان نهانی آغاز شده بود. در آسمان صنای رعد و برق برخاست و در ذهن او همانند آن برق اتفاق‌های چند ساعت قبل مرور شد.

مرد همچنان آرام قدم بر می‌داشت، نه سرما به وجودش رخنه می‌کرد و نه از زوجه باد می‌هراسید و دلش همچون ستاره مغرب که در لاکورد آسمان بدبادر شده بود، درخششی اغزار کرد. نوای آنسا به گوشش می‌رسید: «الله اکبر... اشهد ان لا الله الا الله... اشهد ان محمدا رسول الله... لا الله الا الله» گلستانهای بلندی که چراگاهی با نور سیز قد برآفرانته بودند. پر ادراهی دل او را به سمت خود جذب می‌کرد با آنکه در ابتدای راه بی هدف و پریشان بود، اما دیگر به خوبی می‌دانست که چه چیزی انتظارش را می‌کشد. با همان چشمهاش خیس و دلی که بر از بیم و امید بود راهی ملاقات دوست شد.

می‌گفت: اگر «مجھولات»^(۷) زندگیم را در گستره معلومات آسمانی می‌باشم، هیچگاه مثل آن «حد»^(۸) من به سمت «نقشه»^(۹) میل نمی‌کرد بلکه به یقین سوی «بی نهایت»^(۱۰) زیارت برپار می‌کرد. اگر در گیربودار «عادلات یک مجھولی»^(۱۱) و در «سیطره جبر»^(۱۲) و «احتمالات»^(۱۳) به «شبیه»^(۱۴) و پرگاه گناه الوده نمی‌شم و در «محور اصلی»^(۱۵) (زندگانی معنوی گام می‌نمایم هیچگاه در گرداد «نامعادله»^(۱۶) بدون یاسخ نمی‌افتد.

- پسرم! شاید در قانون «نالش»^(۱۷) «تشابه»^(۱۸) «دو مثنت»^(۱۹) به تساوی آنها بیان‌گردان که در شاهراه زندگی هیچ گاه به دام تشبیهات و شباهات نیافت، چراکه روزگاری چون من خواهی داشت آن روز برایم از حد شکست‌ها و بستای زدن‌هایش می‌گفت که سرانجامی جز سقوطهای توانان نداشت.

او از زوابایی زندگیش برده بود می‌دانست اما در پیش همچومنی غافل! ولی هر چه بود تسلای دل غمین الو و تلگری به قلب بین زده من بود.

- ۱- این داستان برگفته از واقعیت است
- ۲- مباحثه هندسه، مباحثه ریاضی
- ۳- مباحثه هندسه، مباحثه ریاضی
- ۴- سورة مومون / آیه ۱۰۰